

k jinému zhodnocení hospodářských momentů a tím k jinému úsudku o účelnosti a vhodnosti zcizovacího usnesení, nežli z něhož vycházel, schváliv původně toto usnesení. Pouhá změna hodnotných úsudků hospodářských není také důvodem pro obnovu řízení.

Nebyl-li však okr. výbor a důsledně ani zem. výbor oprávněn odvolati schvalovací akt okr. správní komise z 23. května 1924 a tento akt se svými účinky po právu trvá, pak nebylo tu vůbec právního podkladu pro dozorčí zákrok podle § 96 obec. zř. Důsledně dospěl soud — opíraje se o usnesení odborného plenu z 12. dubna 1937 č. pres. 1778/36 — k závěru, že zem. výbor nebyl na základě § 96 čes. obec. zř. oprávněn zrušiti usnesení obec. zastupitelstva o prodeji kmenového majetku obce, když usnesení to bylo již pravoplatně schváleno okr. výborem (okr. správní komisi).

Č. 12.948.

Samospráva obecní: Poplatník je legitimován napadnouti odvoláním rozhodnutí dozorčího úřadu, kterým bylo rozpočtové usnesení obecního zastupitelstva změněno k odvolání jiných poplatníků.

(Nález ze 17. června 1937 č. 13.305/37.)

Prejudikatura: Boh. A 4054/24, 5428/26, 6339/37.

Věc: Tomáš K., Václav K., Jan K. a Petr B. ve Svrčovci proti rozh. zem. výboru v Praze z 22. srpna 1934 o legitimaci ke stížnosti proti usnesení o obecním rozpočtu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K odvolání dnešních st-lů jako poplatníků v obci Svrčovci okr. výbor v Klatovech výměrem z 13. dubna 1934 změnil usnesení obec. zastupitelstva ve Svrčovci z 2. února 1934 o obec. rozpočtu na r. 1934 v ten smysl, že do rozpočtu toho jako další položku výdajovou vložil 100 Kč na udržování, čištění a náboženské úkony v obecní kapli sv. Anny ve Svrčovci.

K odvolání jiných poplatníků — zúčastněných Jana Ch. a spol. — žal. zem. výbor nař. rozhodnutím zrušil výměr okr. výboru a odvolání dnešních st-lů proti rozpočtovému usnesení obec. zastupitelstva zamítl jako neodůvodněné.

Stížnost k tomuto soudu podaná vytýká rozhodnutí tomu v prvé řadě nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad přiznal Janu Ch. a spol. legitimaci k odvolání z výměru okr. výboru. Tuto námitku opírá o právní názor, že poplatník není legitimován napadati odvoláním rozhodnutí dozorčího úřadu, kterým bylo rozpočtové usnesení obec. zastupitelstva k odvolání jiných poplatníků změněno, a tento názor dovozuje z toho, že v § 7 odst. 5 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. je právo rozhodnutí takové napadati odvoláním přiznáno pouze obci a nikoli také poplatníkům. Názor ten je mylný. Stačí tu poukázat na opačný názor, jejž nss vyslovil již v nálezu Boh. A 4054/1924, kde proti rozpočtu doplněnému dozorčím úřadem přiznal poplatníkům postavení procesní strany. Při

názoru tom setrval soud i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na odůvodnění v nálezu tom obsažené. K tomu jen poznamenává, že sice v případě, v cit. nálezu řešeném, rozhodoval nadřízený úřad jako úřad ryze dozorčí, kdežto v daném případě jako úřad odvolací, leč rozdíl ten pro řešení sporné otázky nemá právního významu.

Ve věci samé zrušil žal. úřad nejprve výrok okr. výboru, pokud jím položka st-li reklamovaná byla do obec. rozpočtu přímo vložena. Vycházel tu z názoru, že by tak okr. výbor směl učiniti jen po provedení připomínkového řízení, a to ještě jen, kdyby šlo o veřejné plnění obci po zákonu příslušející nebo o nějaký peněžní plat, zakládající se na vykonatelném titulu. Proti tomuto právnímu názoru, který jest ostatně ve shodě se stálou judikaturou tohoto soudu (viz na př. Boh. A 5428/26, 6339/27 a j.), stížnost žádných námitek neformuluje, vytýká pouze jako vadu řízení, že si zem. úřad aspoň prejudiciálně neřešil otázku, zda obec skutečně patronem obecní kaple jest a jaké závazky ji z tohoto titulu stihají. Při kladném zodpovědění této otázky by se prý bylo objevilo, že běží o plat zakládající se na vykonatelném titulu neb o zákonnou povinnost obce. Námitka tato je bezdůvodná.

Otázka, zda obec stihá po zákonu nějaká veřejná povinnost či nic, nedá se vůbec zjišťovati nějakým úředním šetřením, ta musí vyplývati přímo ze zákona. S předpokladem vykonatelného titulu je pak požadavek nějakého šetření v rozporu, neboť pravoplatnost předpokládá právě, že celeé řízení a tedy i šetření o sporné otázce bylo již definitivně ukončeno.

Dospěv ke zrušení rozhodnutí okr. výboru, žal. úřad se zabýval odvoláním, jež dnešní st-lé podali proti usnesení obec. zastupitelstva, a třeba ve výroku svého rozhodnutí praví, že odvolání to zamítá pro bezdůvodnost — ve skutečnosti, jak to vyplývá z jeho odůvodnění, odmítl je pro nedostatek legitimace tehdejších odvolatelů, kterým vytkl, že v odvolání tom zároveň neprokázali, že nezařazení shora uvedené položky vyvolá nepříznivé účinky pro jejich povinnost jako poplatníků obce. Proti tomu namítají st-lé jednak, že v odůvodnění jejich odvolání bylo implicitně již poukazováno na to, že by neudržování kaple mohlo přivoditi povinnost obce k náhradě škody, jednak že vytýkali také nezákonnost usnesení obec. zastupitelstva, čímž zřejmě chtěli vyjádřiti, že v takovémto případě nebylo třeba, aby prokazovali ohrožení svých zájmů poplatnických. Námitka ta je v obou svých částech bezdůvodná.

Jest ovšem pravda, že poplatník je legitimován vytýkati obec. rozpočtu nejen neúčelnost, nýbrž i nezákonnost (srov. Boh. A 11.652/35), z toho však nevyplyvá, že v tomto případě je jeho legitimace neomezená, naopak, zásada, že se poplatník odvoláním může domáhati změny obec. rozpočtu jen tenkrát, hrozí-li úprava jím napadená dotknouti se jeho zájmů poplatnických, platí absolutně, tedy nejen v případě, kde poplatník vytýká rozpočtu neúčelnost, nýbrž i tam, kde namítá jeho nezákonnost. Pro nějaké rozlišování v tomto směru neskýtá zákon žádné opory.

Stejně bezdůvodné je však i tvrzení st-lů, že již ve svém odvolání proti rozpočtovému usnesení prokazovali, že vytýkané nezařazení shora

uvedené položky vyvolá nepříznivé účinky na jejich poplatnické povinnosti. V tom, že poukazovali na důvody zdravotní a bezpečnostní, bylo lze naopak spatřovati jejich úmysl hájiti pouze zájmy veřejné, k čemuž arci legitimováni nebyli. Nějakou obranu vlastních zájmů poplatnických však vzhledem k tomu, že se domáhali z v ý š e n í rozpočtových výloh, beze zvláštního odůvodnění, kterého však v odvolání nebylo, nebylo lze poznati.

Č. 12.949.

Pojišťovací právo: Nárok osob, na něž dopadá ustanovení § 1 zákona č. 117/1926 Sb., na dobrovolné pojištění pokračováním v členství pojišťovny vzniká zánikem služebního poměru, založivšího povinné pojištění.

(Nález z 18. června 1937 č. 11.310/37.)

V ě c: Gremiální nem. pojišťovna v Brně (adv. Dr. Miroslav Krůta z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 28. června 1934 o dobrovolném pokračování v pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 28. května 1932 prohlásila stěžující si gremiální nem. pojišťovna v Brně, že nebere na vědomí přihlášku Anny S. k dobrovolnému pojištění, v podstatě z důvodu, že přihláška ta je opožděná.

Ke stížnosti Anny S. zrušila městská rada v Brně rozhodnutím z 23. března 1934 uvedený výměr pojišťovny a vyslovila, že pojišťovna je povinna přijmouti od Anny S. pojistné za dobrovolné pojištění za dobu od jejího vystoupení ze zaměstnání. Odvolání, jež z tohoto rozhodnutí podala stěžující si pojišťovna, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl, potvrdil výrok městské rady, pokud jím zrušen byl v odpor vzatý výměr gremiální nem. pojišťovny, v ostatním však výrok městské rady pozměnil v ten rozum, že Anna S. jest oprávněna podržeti si členství gremiální nem. pojišťovny placením příspěvků ve stanovách zvláště stanovených. Rozhodnutí je zbudováno na právním názoru, že pro vznik dobrovolného pokračování v pojištění je rozhodný okamžik, kdy končí pracovní poměr, nikoli však den, kdy končí pojistný poměr. —

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss:

Mezi stranami není sporu o tom, že Anna S. byla v době, o kterou jde v tomto případě, podrobena pensijnímu pojištění a že proto na ni dopadá ustanovení § 1 zákona z 1. července 1926 č. 117 Sb. Ustanovení toto praví, že pro zaměstnance podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců... zůstávají v platnosti ustanovení §§ 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z. . . . a zákonů je pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926, jinak pak že se i na tyto osoby vztahují ustanovení zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. Podle toho zůstalo pro Annu S. pro obor nem. pojištění zachováno v platnosti ustanovení § 13 č. 2 zákona č. 33/1888 ř. z. ve znění čl. IX. zákona z 15. května 1919 č. 268